

[Ole Espersen]

stitsministeriet eller en anden instans – vil ordningen ikke kunne administreres. Hvorfor ikke? Hvorfor kan man ikke fra et andet organs side tage stilling til, om det skal være lovligt at anke? Det besvarer man på følgende måde: Det forhold kan ikke som foreslået afhjælpes af en dispensationsordning. Dels – og det er det, jeg spørger hr. Bjørn Elmquist og De Konservative ordfører om de ikke er enige i – viser landsrettens erfaring, at det generelt ikke lader sig gøre på forhånd at foretage en sikker vurdering af appelsagers udfald, dels kan der i den enkelte sag blive fremført nye påstande, anbringender eller beviser under appellen, som fører til et ændret resultat, hvilket Justitsministeriet intet kendskab kan have til. Dette er en klar forringelse af retssikkerheden. Hvad siger Venstre og De Konservative til det?

Formanden:

Hr. Glistrup en kort bemærkning, og så tror jeg, at vi skal til at afslutte rækken af korte bemærkninger i denne serie.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hr. Ole Espersen skal ikke lade sig imponere af, at dommernes fagforening gerne vil rage noget mere arbejde til sig. Det er det samme, som hvis landsbysmede, der lægger hestesko på, siger, at vi skal holde op med at køre i bil, fordi de skal have noget mere at lave med at slå hestesko på.

Hr. Ole Espersen og hr. Leif Hermann har ret i, at det er et brud med et princip i dansk ret og med en hævdvunden opfattelse. Men et land, der har en offentlig sektor, der er så stor som den nuværende danske, og har en udlandsgæld og en arbejdsløshed, der er så stor som den nuværende danske, må affinde sig med tusindvis af brud på hævdvunden slendrian og indrette sig efter, at vi ikke har råd til dette klynkeri med retssikkerhed og til at tro, at landsretten er så klog, at man bare kan lade være med at gøre noget i byretten, fordi man altid kan gå til landsretten og få den overtalt med gode argumenter til de gode dommere, men når man kun har dårlige, må man bruge dem til de dårlige dommere. Dette samfund har simpelt hen ikke råd til at blive ved med at smide så mange samfundsressourcer ud på domstolene, som vi gør i øjeblikket.

Når hr. Ole Espersen så spørger, om vi ikke skulle gå langt videre, må jeg svare, at jeg kun kan stemme til det lovforslag, der er til behandling i øjeblikket. Men som jeg anførte ved andenbehandlingen og har anført ved adskillige lejligheder fra denne talerstol, mener jeg da ganske givet, vi skal gå meget videre med at begrænse antallet af papirussere; 90 pct. af dem bør lave noget fornuftigt, og det gælder også dem, der i øjeblikket sidder i retsvæsenets tjeneste og fører retssager mellem politik og jura, eller hvad de nu beskæftiger sig med. De skal lave noget fornuftigt, skal de!

Formanden:

Så er det ordførerrækken.

Arne Melchior (CD):

Hr. Leif Hermann benyttede det argument, som vi hører af og til, at der siges vittigheder om politikere, det politiske system og det politiske etablerement. Han udtalte også frygt for, at denne lovs vedtagelse vil øge denne for os indimellem ubehagelige diskussion. Jeg er ikke enig i det, hr. Leif Hermann sagde.

Sådan var det såmænd også på Holbergs tid og på Sokrates' tid. Man kan om de fleste ting sige Darios Daraos. Ingen kan komme og sige, at én måde er den absolut rigtige, og at en anden er den absolut forkerte, så det synes jeg hr. Leif Hermann skal være ubekymret over. Vi er ene bundet af vores samvittighed, og den må vi følge uanset karikaturtegninger og vittigheder. I øvrigt opfatter jeg på møder landet over befolkningens holdning til politikere og det politiske etablerement som ganske positiv.

Når dette er sagt, skal jeg imidlertid gerne sige, at det forhold, som her er fremdraget, også har bekymret CD, og det er ikke med let sind, at vi stemmer for loven indeholdende denne bestemmelse om ankeadgangen. Vi gør det alligevel, fordi vi kan se, at der kan være noget i det, som hr. Bjørn Elmquist sagde om, at det er ikke urimeligt. Der er en hel række hensyn, der trækker den ene vej, og en række hensyn, der trækker den anden vej, men vi vil godt sige ved denne tredje behandling, at vi nærer en vis uro, og at vi selv vil følge udviklingen nøje og opfordrer andre partier til at gøre det samme. Når vi får betænkningen og har set loven i funktion en tid og kan se, dels hvor meget papirusseri den giver anledning til, dels hvilke resultater den